

ŠKOLNÍ REVUE

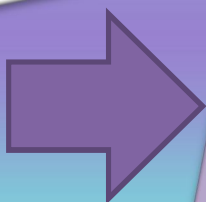
KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

**STŘELICKÝ
VÍCEBOJ**

EXKURZE

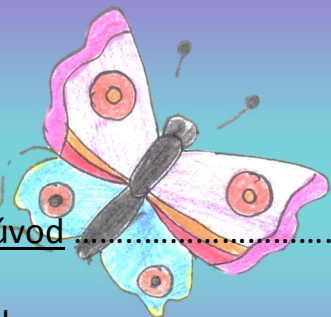

**VÝLETY
DO PŘÍRODY**

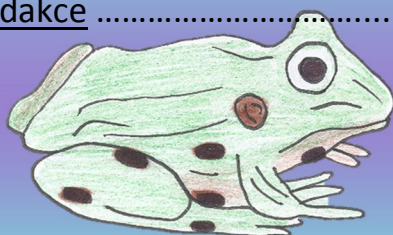
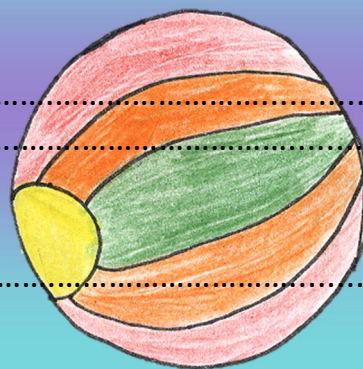
www.zsms.streliceubrna.cz

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Výlet na Kamenný vrch	2
Velikonoční výstava	3
8.A v Technickém muzeu	4
Výlet do Prahy	6
Přírodovědný seminář v Josefovském údolí	8
Dětský den s hasiči a SRPZŠ	9
Projektový den voda	10
Střelický víceboj	11
8.A v Jeseníkách	13
Šesté třídy v Adršpachu	15
<u>Náš postřeh</u>	
Školní jídelna podruhé	16
Jak se stát autorem bestselleru	17
<u>O fotokomiksu</u>	
Jak se fotí komiks	18
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Rozhovor s panem učitelem Holešovským	20
Rozhovory s gekončíky	21
Vyzkoušeli jsme naše deváťáky	23
<u>Zajímavosti</u>	
Víte, že	25
<u>Literární koutek</u>	
Vražedné nástrahy mého vysavače	26
<u>Zábava</u>	
Jak zkalil Žanek Husa v Pakostnici	33
<u>Redakce</u>	30

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři, dostává se vám do rukou čtvrté číslo Školní revue, které jsme nestihli vydat na konci uplynulého školního roku. Nejvíce se v něm věnujeme školním akcím v květnu a červnu 2012 – výletům, exkurzím, soutěžím apod.

V rubrice ankety a rozhovory najdete rozhovor s panem učitelem Holešovským, imaginární rozhovory s našimi gekončíky a vědomostní anketu mezi deváťáky.

Literární koutek tentokrát zaplnila povídka o boji s vysavačem a rubrika zábava přináší vypravování v brněnském hantecu – vlevo hantec, vpravo překlad. Můžete se přesvědčit, jak ho ovládáte.

Velmi nás mrzí, že musíme zklamat ty, kteří se těšili na fotokomiks – v tomto čísle bohužel chybí. Proč? Dejme slovo režisérovi:

„Velice se omlouvám, že se fotokomiks v tomto čísle neobjeví. Nebylo moc času, no vlastně ani nálada. To máte tak – plno učení a zájmů, a když konečně všichni mohli, tak jeden zase najednou ne. A takhle to bylo pořád. Nakonec mi dokonce jedna kamarádka řekla, že už v komiksu hrát nechce.

Rozhodli jsme se, že fotky uděláme na třídním výletě v Koryčanech, ale tam na to nebyl čas. Podařilo se nám i pohádat. V příštím čísle fotokomiks však doufám už bude. Přes prázdniny bude snad dost času nabrat síly i nějakou tu inspiraci. Budeme se všichni snažit. Místo fotokomiksu nabízíme alespoň fotoreportáž Jak se fotí komiks. Doufám, že se vám bude líbit.“

Patrik Litschmann, režisér fotokomiksu

Snad nám odpustíte zpoždění i nějaké ty nedostatky a nakonec se při čtení pobavíte. Co dodat na závěr? Celá redakce přeje všem – žákům, učitelům i rodičům – hodně štěstí do dalšího školního roku.

Mgr. Vlasta Sokolová

Foto: Aleš Kadlec

VÝLET NA KAMENNÝ VRCH

V pondělí 2. března 2012 jsme se my – žáci 6.A a 6.B – vydali na výlet do Nového Lískovce na Kamenný vrch. Museli jsme vyšlapat velký kopec, než jsme dorazili do tamní přírodní rezervace, kde na nás čekal instruktor, který nám na úvod řekl něco málo o koniklecích.

Úzkou cestou jsme se dostali na louku, kde jich kvetlo opravdu mnoho. Cestou jsme poznávali různé keře, stromy a rostliny, také jsme viděli a slyšeli některá zvířata a ptáky, např. strakapouda a datla. V přírodě jsme hráli hry – na syslí rodinu, na pravěké lidi, hledali jsme, co nepatří do přírody atd. Celý výlet se nám velice líbil.

Lenka Prokešová a Markéta Jašová, 6.B
Foto: Markéta Jašová, 6.B

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

V úterý 3.března 2012 navštívila 6.B Velikonoční výstavu v Moravském zemském muzeu.

Po příjezdu do Brna nám paní učitelka Sázavská nejprve dala na náměstí Svobody půlhodinový rozchod. Po oné půlhodině jsme se sešli u „hodin“ a vyrazili jsme do muzea. Chvilku nám sice trvalo, než jsme našli, kam vlastně máme jít, ale nakonec jsme se tam přece jen dostali.

Asi hodinu jsme si povídali o tradičních velikonočních zvycích i Velikonocích jako takových. Paní instruktorky nám ukazovaly různé věci, které k tradicím patří, např. kroje, pomlázky, kraslice a řehtačky.

Dokonce jsme si mohli vyrobit papírového ptáčka s látkovými křídly. K práci nám pustili v televizi dokument, kde jedna paní ukazovala, jak se zdobí kraslice.

Na konci programu nám paní instruktorky pouštěly zpěv různých ptáků a ukazovaly nám, jak ti ptáci vypadají. Po skončení výstavy jsme měli opět rozchod na občerstvení, tentokrát na 15 minut. A pak hurá domů.

Kamila Antošová a Sára Holešovská, 6.B
Foto: Markéta Jašová, 6.B

8.A V TECHNICKÉM MUZEU

Ve středu 2.května 2012 se 8.A rozhodla prodloužit si májové volno, a tak jsme se vydali do Technického muzea v Brně - Králově poli. Cesta začala skvěle. Ve vlaku se všichni natlačili dozadu, kde bylo málo místa. Když přišla průvodčí, nastal menší problém. Někteří nejmenovaní žáci si (záměrně?) zapomněli průkazky na doložení věku, takže následovala dlouhá přednáška od paní průvodčí. „Blá, blá, blá...“

V šalině jsme sice byli naskládání jako sardinky, ale jiné problémy jsme naštěstí neměli. K Technickému muzeu jsme přijeli dříve, takže jsme museli chvíli čekat a v tom ukrutném horku to nebylo moc příjemné. Když nás konečně pustili dovnitř, museli jsme opět čekat, tentokrát na paní průvodkyni, ale to už nebylo tak strašné.

První prohlídka starobrněnské uličky bavila dokonce i kluky. Týkala se zejména způsobu života lidí okolo roku

1910. Tehdy bydlela většina lidí v pavlačových domech. Každá rodina měla dvě malé místnosti – kuchyň a spací místnost. Všichni na patře měli jeden společný záchod. Pro vodu chodili ven k pumpě...

Z druhé vleklé prohlídky si pravděpodobně nepamatuje nikdo nic, jelikož ji většina „prospala.“ Naše mozky zkrátka tolik technických údajů nezvládaly a snad ani nechtěly zvládat. Následovala přestávka na občerstvení.

V posledním bodě programu jsme se opravdu vyřádili. Věci známým už možná došlo, že v technické herně. Někteří naši spolužáci nemohli vynechat ani jednu „atrakci,“ bohužel vzhledem k vyměřenému času jsme si nemohli všechny užít pořádně. Asi nejnavštěvovanější bylo sestřelování malých terčů digitální brokovnicí promítané na zeď. Bohužel to bylo za peníze. Ale díky tomu, že si jedna naše spolužačka hru dost předplatila, ale nakonec se u ní moc nebavila, zahráli si za její peníze i my ostatní. 😊

Když Jiří Králík napsal do návštěvní knihy poděkování za nás všechny, rozloučili jsme se s panem průvodcem a šli jsme dolů ke vchodu. Měli jsme původně v plánu ještě jednu expozici, ale byli jsme už dojmy přímo přesyceni, a tak jsme dostali volno k vlastní prohlídce.

Nejprve jsme všichni zamířili k panoramatu, což je taková velká dřevěná „kukaň“, do které se koukáte a promítáte si obrázky. Nutno dodat, že panorama v Brně je jediné svého druhu v ČR. Pak si někteří procházeli muzeum podle libosti a jiní vyrazili rovnou k občerstvení. My, redaktorky, jsme si prošly celé muzeum, abychom mohly nafotit fotky do školního časopisu.

Když jsme muzeum opustili a přesunuli se šalinou k nábřeží, nastala chvíle, na kterou se mnozí těšili nejvíce - rozchod. A vzpomínali jsme na nepřítomného spolužáka Davida Šnajdra.

Již na začátku exkurze nás všechny, včetně paní učitelky, udivilo, že nejel, jelikož se už dva týdny před exkurzí vyptával, zdali bude rozchod a bude-li si moci koupit „grandera“ v KFC.

Exkurze měla mezi námi velký úspěch, každý si v muzeu nebo při rozchodu našel to „své“. Zkrátka bylo to poučné i zábavné.

Linda Koshi a Terezie Novotná, 8.A

Foto: Terezie Novotná

VÝLET DO PRAHY

Ve čtvrtek 3.května 2012 se obě 7. třídy, kousek 6.A, polovina 8.B a syn paní učitelky Sázavské vydali s paní učitelkou Sázavskou a paní zástupkyní Fialovou do hlavního města České republiky – Prahy.

Skoro všichni jsme se sešli už v 6.30 na střelickém nádraží, zbytek do vlaku přistoupil na dolní zastávce. V Brně na nás už čekal pan průvodce. Připomínal mi jednoho pána (pro ty, kdo se dívali na Experiment kolonie: vypadal jak ten bývalý odstřelovač od námořnictva – Tick). S ním jsme nasedli do vlaku, který jel až do Prahy. Každý jsme si našli nějaké to kupéčko, a protože jsme měli místenky, tak jsme si mohli posedat za kamarády nebo za kamarádkami tak, jak jsme chtěli.

Do Prahy jsme cestovali asi tři hodiny. No a co chcete v kupé dělat tři hodiny? Paní učitelka z nás krapet šilela, ale přežila to.

Myslím, že jsme se všichni bavili až moc dobře. Telefony, co jsme si měli vzít, pak měla většina výletníků po cestě vlakem skoro vybitý. ☺

Když jsme se konečně ocitli na nádraží a všichni se seskupili, šli jsme se podívat na letohrádek královny Anny a přilehlou Královskou zahradu. Pan průvodce se obrnil trpělivostí a pronikavým hlasem. Potom jsme si prohlédli venkovní areál Pražského hradu. No, a protože se kvapem blížila dvanáctá hodina a my měli hlad, tak jsme šli sledovat slavnostní střídání stráží a přitom jsme se najedli.

Po té nádherné přehlídce, kterou však někteří kvůli malému vzrůstu neviděli, jsme se odebrali pořádně si prohlédnout Chrám sv. Víta. Uvnitř to bylo opravdu velkolepé. Nechybělo ani malé přezkoušení.

Následoval obrovský Vladislavský sál. Nesmělo se tam fotit, ale nám to povídejte. 😊 Šli jsme po schodech, které už moc jako schody nevypadaly, protože sem po nich jezdili pozvaní i na koních.

Jako další byla na programu Zlatá ulička, která ke zklamání mnoha žáků nebyla vůbec zlatá. Byly tu různé obchůdky a výstavy. Následně jsme byli odvedeni ke Karlovu mostu. Až tu jsme konečně dostali rozchod a většina z nás ihned zamířila do McDonaldu. Po „Mekáči“ jsme si prošli Karlův most, na jehož konci jsme museli počkat na ty nejpomalejší – na paní učitelky.

Když jsme doputovali k orloji, byly už čtyři odpoledne. Sotva jsme si prohlédli všechny apoštoly a kostru, začalo pršet, a tak jsme ještě zaskočili za roh ke křížkům v dlažbě, které

připomínají, že zde bylo popraveno 27 českých pánů.

Tady se k nám připlétl nějaký pán, který začal povídat o mistru Janu Husovi. Nevadilo mu ani, že byl neustále přerušován, že děkujeme a že to stačí. Když po delší chvíli pochopil, že ho slušně vyhazujeme, tak řekl trochu hlasitěji (přímo zařval): „Konec světa se blíží! Pojdte se pomodlit!!!“. My se ještě v tom dešti pak ještě vyfotili a pádili jsme k nádraží.

Absolvovali jsme další dlouhou cestu vlakem a v devět hodin jsme se konečně ocitli ve Střelcích a hurá domů. Vrátili jsme se unaveni, ale plní dojmů a spokojení.

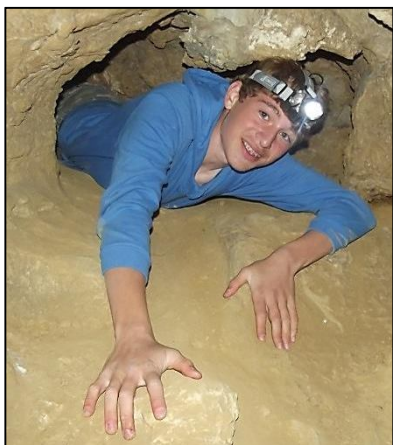
Patrik Litschmann, 7.A

Foto: Eva Sázavská

PŘÍRODOVĚDNÝ SEMINÁŘ V JOSEFOVSKÉM ÚDOLÍ

V pondělí 14.května 2012 žáci navštěvující přírodovědný seminář zavítali společně s paní učitelkou Benešovou do přírodní rezervace v Josefovském údolí, které je součástí Moravské krasu.

Provázela nás průvodkyně paní Martina Nejezchlebová. Učila nás poznávat nejrůznější stromy a byliny, a dokonce jsme si mohli vyzkoušet, jak chutnají (samozřejmě ty jedlé). Nikdy nezapomenu zejména na chuť osladiče, který ve středověku lidé používali místo cukru. Stačil malý kousek a v puse jsem měla sladko na celý den. Ochutnávky jsme zakončili výrobou pomazánky z tvarohu, pomazánkového másla a bylin, které jsme si donesli. Nejvíce asi „zachutnaly“ kopřivy, kterých se sešlo nemalé množství.

Další částí exkurze bylo zkoumání různých jeskyní, většina si asi nejvíce pamatuje jeskyni, ve které byla „Evina díra“. Dozvěděli jsme se zde mnoho zajímavého o netopýrech.

Další částí exkurze, která byla jen pro dobrovolníky, se zúčastnilo jenom asi šest zájemců. Šlo o prolézání úzkými jeskynními chodbičkami a také o to, jak se stát prachovkou, jelikož jsme prolézali i „plazivkou“, která měla asi třináct metrů a bylo v ní „tak trošku“ prachu.

Výlet jsme zakončili u Býčí skály, kde jsme se seznámili s věcmi, jež používali lidé v pravěku. Něco jsme si mohli také vyzkoušet či vyrobit. Zejména pro kluky byla nejvíce zajímavá jakási „pomůcka“ pro hod oštěpem. A tak se zrodil nápad házet pruty na opékání špekáčků. Tento zážitek si určitě budu pamatovat, protože to mám i natočené.

Co napsat na konec? Asi jen to, že doufám, že si všichni užili exkurzi alespoň tak jako já. A taky patří velké poděkování paní učitelce Benešové a paní průvodkyni za to, že nám tak úžasný výlet umožnily. ☺

Terezie Novotná, 8.A

DĚTSKÝ DEN S HASIČI

Dne 26. května 2012 se před střelickou hasičkou uskutečnil Dětský den s hasiči a SRPZŠ.

Program začínal v devět hodin zahájením a registrací. Na začátku chodily děti po stanovištích a soutěžily například v rozhazování a motání hadic, hledání balónek, házení balónek na soptíka a hasiče, nosení vody, malování křídami, ...

Následovaly ukázky hasičských akcí – požár oleje na smažení, požár automobilu, vyprošťování osoby

z automobilu. Nakonec se předvedli i žáci, kteří provedli požární útok.

Na závěr dopolední části byly vyhlášeny výsledky soutěží. Po celou dobu všem hrála skupina KAŠTÁNEK s Martinem Matesem Štěpánkem.

Odpoledne se konaly závody v požárním útoku v kategorii mladších a starších žáků. Večer si ještě řada lidí přišla užít Letní noc a podívat se na pěkný ohňostroj.

Jakub Vašulín, 7.A
Foto: Jakub Vašulín, 7.A

PROJEKTOVÝ DEN VODA

Dne 31. května 2012 jela naše 6.B s panem učitelem Benešem a paní učitelkou Benešovou na kolech na výlet kolem řeky Bobravy.

Vyrazili jsme od školy, projeli přes Vršovice a zamířili do přírody. První zastávka byla u Střelické bažinky, kde jsme si něco pověděli o tomto území, například proč je chráněné, co tam žije a roste atd.

Druhá zastávka byla na koupališti u Radostic, kde jsme našli pár živočichů, třeba ropuchu obecnou a užovku obojkovou. Pak jsme projížděli kolem Radostického mlýna a dál chvíli lesem a polem, až jsme zastavili v lese

poblíž Bobravy. Tam jsme si zahráli hry a jeli zase dál.

Třetí a poslední zastávka byla u Bobravy. Rozdělili jsme se do dvou skupinek, první zkoumala vodu, např. její tvrdost, kyselost atd. Druhá skupinka hledala v Bobravě živočichy. Pak jsme se vystřídali.

Po zábavné akci se nás pan učitel zeptal, jestli bychom ještě nechtěli uskutečnit závody po cestě ke koním a zpátky. Někteří chtěli, ale většina už ani nemohla popadnout dech, a tak jsme se rozloučili a rozjeli se domů.

Markéta Jašová a Sára Holešovská, 6.B

Foto: Markéta Jašová, 6.B

STŘELICKÝ VÍCEBOJ

V pátek 1.června 2012 se konal na hřišti za školou střelický víceboj.

Začali jsme rozlosováním žáků do skupin a pokračovali již tradičními mezitřídními soutěžemi – štafetami a přetahováním lanem. Štafetu vyhrálo v mladší kategorii družstvo 7.B a ve starší kategorii tým 8.B. V přetahu lanem s přehledem vyhrála 7.A.

Víceboj tvořilo 10 disciplín - Trefa do černého, Zkamenělý cyklista, Hod' a

běž, Královna koloběžka, Živá voda, Šiškovaná, Princezny korálky, Velká pardubická, Škola kata Mydláře a Záhada hlavolamu. U některých jsme se docela zapotili.

Před obědem (pro některé už po obědě) jsme se shromáždili k vyhlášení výsledků a soutěžní den byl u konce.

Kamila Antošová a Lenka Prokešová, 6.B

Foto: Aleš Kadlec

BYLO NEBYLO

Vítězné štafetové družstvo z 8.B

Vítězní siláci ze 7.A

Zlatí

Stříbrní

Bronzoví

8.A V JESENÍKÁCH

Třída 8.A se 5.-8.června 2012 vypravila na školní výlet do nejvyšších moravských hor – Jeseníků.

Počasí nebylo nejteplejší, ale nepršelo, a tak se osmáci mohli podívat do muzea čarodějnických procesů v Šumperku, projít si naučnou stezku kolem vodopádů Bílé Opavy, užít si hřebenovou túru přes náhorní rašeliniště, dobýt nejvyšší horu Praděd (to si ovšem troufli jen ti fyzicky zdatnější) a nakonec se pobavit na horských minikárách.

Na tři noci se ubytovali v hotelu Eduard v Bělé pod Pradědem. Pokoje nebyly zrovna nejnovější, ale v každém byla televize a vlastní sociální zařízení, takže nakonec převládla spokojenost. Hotel také nabízel dostatek prostoru pro zábavu vevnitř i venku, a tak se nikdo nenudil. Osmáci se vraceli domů spokojení a plní plánů, kam by chtěli jet příště jako deváťáci.

Vlasta Sokolová, tř.učitelka

Foto: Martin Sázavský

A jak vzpomínají na společně strávené chvíle samotní žáci?

- Vodopády Bílé Opavy jsou nádherné, šumění vody nádherně uklidňuje. Terén sice nebyl až tak skvělý, ale vzhledem k tomu, že se nikomu nic nestalo, taky se to dalo. Nejkrásnější byl ale ten úžasný výhled z Pradědu.
- Jeseníky byly nádherné, líbilo se mi lezení po skalách, žebřících.
- Byla tam nádherná příroda se spoustou vodopádů, říček a lesů. Spousty kopců, které jsme zdolali, mě unavily, ale stálo to za to. Tolik krásy jako v Jeseníkách jen tak někde neuvídím.
- Pobavily mě hry, které jsme hráli ve čtvrtek večer. Nejvíc se mi líbila Stará herka.
- Lovit „volejbalák“ v bazénu se sedmnáctistupňovou vodou, dívat se s kamarády na film Milionový závod, poslouchat jejich komentáře a stížnosti při všem, co jsme dělali, u toho všeho jsme užili spoustu zábavy.
- Potěšilo mě, že když jsme šli ven hrát hry, tak nikdo nesesedl na pokoji, ale každý se zapojil.

BYLO NEBYLO

- Líbilo se nám, jak zapáleně s námi hrála hry i naše paní učitelka třídní.
- Není nic, co by se mi nelíbilo až na kamenité cesty. Zklamalo mě, že na naší diskotéce nikdo netancoval a všichni byli u stolního fotbalu, a také mě zklamalo ubytování a steak na Barborce.
- Nelíbily se mi výšlapy, když jsme mohli jet autobusem, a zklamalo mě jídlo.
- Zklamalo mě to, že jsme občas nedrželi jako kolektiv.
- Na každém školním výletě je pro mě pravidlem, že mi ho pár lidí nějakým způsobem zkaží. A také mě trochu zklamaly moje boty, jelikož se mi udělaly puchýře.

- Některým z nás možná dal výlet motivaci k tomu, aby začali cestovat po českých horách
- Nejdůležitější, co mi výlet poskytl, jsou krásné a nezapomenutelné vzpomínky. Na nádheru vodopádů už nikdy nezapomenu. A taky na obrovské polomy, které jsou příkladem toho, jakou má příroda taky sílu.
- Poznala jsem nová místa, nový kraj a vůbec - lépe jsem poznala celou třídu. Ledacos jsem se dozvěděla, například v muzeu o čarodějnictví nebo na našich výpravách kolem vodopádů.
- Díky výletu jsem se naučila chodit do kopce i v nemožném terénu.
- Konečně vím, že si na minikáry mám brát dlouhé kalhoty.

ŠESTÉ TŘÍDY V ADRŠPACHU

Ve středu 6.června 2012 v šest hodin ráno jsme se všichni z 6.A a 6.B sešli na střelickém nádraží a vlakem jsme odjeli do Brna. Po několika přeseďáních jsme konečně dorazili do Adršpachu a bránou jsme vstoupili do Adršpašských skal. Prošli jsme jimi až do Teplických skal a odtud jsme už zamířili na ubytovnu.

Ve čtvrtek nás paní učitelka probudila ráno v sedm hodin a po snídani jsme vyrazili do Teplic nad Metují, odkud jsme jeli vlakem do Broumova podívat se na klášter a dřevěný kostel.

Odpoledne jsme se vrátili na ubytovnu, a než byla večere, hráli jsme různé hry.

Po večeri jsme se sešli před ubytovnou, a kdo chtěl, tak mohl jít na stezku odvahy. Byla moc super.

V pátek jsme si po snídani sbalili věci, dali si je před ubytovnu. Pak jsme jezdili na lanovce a asi za hodinu jsme vyrazili na vyhlídku Čapí hnízdo. Po návratu jsme si u ubytovny vzali věci a vydali se na cestu do Teplic nad Metují, kde začala naše „přeseďací“ cesta domů. Výlet se vydařil, a tak se už těšíme na další.

Markéta Jašová a Sára Holešovská, 6.B

Foto: Aleš Kadlec

ŠKOLNÍ JÍDELNA PODRUHÉ

Myslím si, že naše jídelna vůbec nevaří špatně, ale vyhnout se vyhazování jídla se někdy vážně nedá.

Třeba když vám výborné maso skončí v útrokách, ale těm bramborám se tam samotným už nechce...

Hodně žáků si pochvaluje kuřecí salát, ale najdou se i tací, kteří ho vyhodí, protože jejich kamarád to taky vyhodil.

A taky nerozumím tomu, proč někteří nejedí nějaké jídlo jen proto, že tam viděli třeba papriku: „Vlastně ani nevím, jak to chutná, ale já to prostě vyhodím, protože je tam paprika.“

No chápete to? Já teda ne.

Tomáš Svoboda, 8.B

Foto: Jakub Vašulín, 7.A

JAK SE STÁT AUTOREM BESTSELLERU

Možná taky znáte ten pocit, když se díváte na prázdnou stránku a nevíte, co napsat. Koukáte na prázdný papír a říkáte si sami sobě: „Co mám napsat, aby to bylo nejlepší? Co mám napsat, aby to byl bestseller?“

Zkuste se tedy někdy prostě na nové bestsellery podívat a srovnat je s knížkou, která se vám odjakživa líbila, a bestsellerem není. Potom vás asi napadne stejně jako mě, že nejlepší knížky nemusí být vždycky právě bestsellery. Bestsellery jsou bestsellery proto, že jsou nejznámější a nejčtenější ve světě. Nějakým způsobem spojují tisíce či miliony lidí dohromady a všechny je těší.

Jak tedy napsat knížku, aby byla tou „nejlepší“? Musíte vymyslet něco nového a neohraného, nebo psát naprosto jinak a dát do toho mnoho svých pocitů. Pak musíte vytrvat a urputně pokračovat až do konce. Bude vás to stát hodně píle a času, nebude to lehké a napoprvé se to nemusí podařit.

A ještě něco byste měli vědět - nikde, absolutně nikde nenajdete

recepis, jak na to, ani záruku, že vaše knížka oblíbená bude. A co vám tedy zbývá? Jen věřit v sebe sama a v sílu příběhu vaší knížky. Jen věřit.

Možná se vám to jednou podaří, splnit si svůj sen a moct se dívat do výkladní skříně, kde se leskne váš titul s úžasným obrázkem a nápisem: „Celosvětově označováno za nejlepší knihu století.“

A pak, pak se na chvíli můžete zastavit a vzpomenout si, kolik práce, času a úsilí jste do toho vložili, a vybaví se vám, kolikrát jste byli zklamáni a odmítnuti. Řeknete si, že přes to všechno, co se vám stalo, je tohle to nejúžasnější, co jste kdy v životě udělali a dokázali. Ne kvůli penězům a slávě (teda alespoň u mě ne), ale kvůli tomu, že jste tisícovkám lidí dali něco ze svého světa fantazie a že jste vytvořili něco, co se dotklo jejich srdce, co je potěšilo či rozplakalo, co jim vneslo světlo do života a donutilo je to číst dál.

A pak vám dojde, že v psaní nejde ani o peníze, slávu a výhody, které pro vás vyplynou, ani o pokoření jiných autorů, neboť všechno, co píšete, nepíšete pro sebe, ale jen pro ostatní, kteří to budou číst. Že jste si stanovili vysoký cíl uspokojit svým uměním mnoho lidí. A že jste to dokázali.

Kristýna Dostálová, 7.A

Obrázek: www.edumad.it

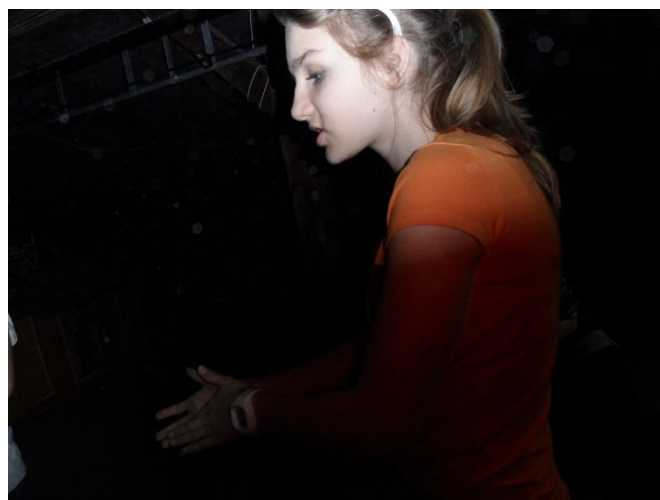
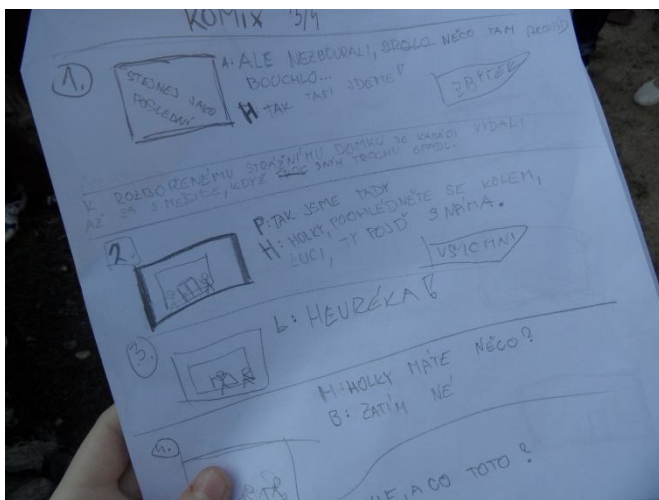
JAK SE FOTÍ KOMIKS

Jsem grafik, takže texty náročné na slovo mně celkem dělají problém. Přesto jsem se rozhodla, že sem tam něco napíšu. Mé dnešní řádky jsou určeny těm, kteří si myslí, že komiks je nuda... My v redakci s fotokomiksem nudu rozhodně nezažíváme! V první části, což je focení, rozhodně nechybí legrace... Ta druhá část (dělání samotného fotokomiksu) je už trochu těžší, ale pokud se najde nějaký dobrý nápad, tak to jde dobře...

Do fotokomiksu je vlastně nějak zapojena skoro celá redakce. Nejvíce se na něm podílí herci. Těm patří největší poklona. Samozřejmě zásluhy mají i další, fotograf, grafik a ti, kteří nás všechny podporují nápady.

Ona není žádná legrace už jen vymyslet, o čem vlastně fotokomiks bude. A stejně – když nakonec s Patrikem sedíme u počítače, tak se příběh dál mění. A teď se koukněte, jak se ten fotokomiks vlastně dělá...

Začneme tím, že se tvůrčí jádro domluví, jak bude komiks pokračovat a režisér napíše scénář.

Vymyslet místo, kde se bude fotit, také není lehké ...

Další úkol: připravit rekvizity a rozmístit herce ...

A pak už jen stačí mačkat spoušť ... A ne jednou dvakrát, ale třeba i desetkrát.

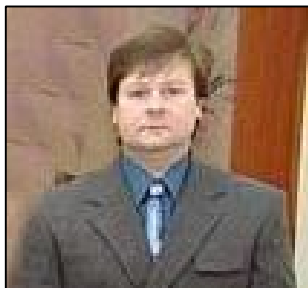
Ne, každá fotka se totiž povede...

Eliška Benešová, 7.A

Foto: Jakub Vašulín a Kristýna dostálová, 7.A

ROZHOVOR S PANEM UČITELEM HOLEŠOVSKÝM

Pan učitel Holešovský učí na naší škole již řadu let. Všichni vědí, že učí matematiku, fyziku a německý jazyk. Býval a možná ještě je nadšeným skautem. Účastnil se různých skautských táborů, na kterých si buď jako táborník, nebo jakovedoucí užil určitě mnoho legrace. Též hrával závodně volejbal (pozn. red. – opravdu dobře) a i dnes si jej rád zahraje rekreačně a kromě toho se účastní i jiných sportovních akcí.

- 1. Na co myslíte, když opravujete písemné práce, ze kterých je zřejmé, že se žáci vůbec nepřipravovali?**

Mrzí mě, že energie, kterou jsem jim věnoval při výuce, byla téměř zbytečná.

- 2. V jakém duchu vzpomínáte na poslední deváťáky?**

Vzpomínám na ně rád. Doufám, že se jim na středních školách bude dařit dobře a budou spokojení.

- 3. Jak fandíte Kometě Brno – povzbuzujete raději doma, nebo si zajdete na zápas?**

Fandím se synem doma u televize.

- 4. Jaký máte názor na shromažďování fanoušků Komety na náměstí Svobody? Už jste se tam byl podívat?**

Instalovat velkoplošné obrazovky na náměstí byl výborný nápad – fanoušci to velmi přivítali a využívají této možnosti ve velkém počtu. Já jsem bohužel tuto možnost zatím nevyužil.

- 5. Vzpomenete si nějaký volejbalový konflikt s nějakým spoluhráčem či protihráčem?**

Pouze verbální konflikt typu zda byl míč tečován, nebo nebyl.

- 6. Zužitkoval jste někdy znalosti, které jste získal ve skautu?**

Ano, mnohokrát. Ale více než znalosti, spíše zkušenosti s organizací většího počtu lidí a soužitím v kolektivu, například na letním táboře v přírodě.

- 7. Pamatujete si nějakou zábavnou skautskou historku?**

Ano. Jeden skautík dostal za úkol koupit pět kusů rybiček (sardinek v konzervě). Donesl z obchodu pět nožů „rybiček“.

- 8. Byl jste na vojně? Jestliže ano, kde jste sloužil a máte nějaký zajímavý zážitek z ní?**

Ano, v Mikulově. Zážitků (většinou nepříjemných) mám mnoho – nebudu rozvádět.

9. Kam byste se v životě rád podíval?

Velmi rád bych navštívil Řím.

10. Udělal jste v mládí nějakou „lumpárnu“, za kterou jste se opravdu styděl? Jakou?

Lumpárny jsem dělal. Jako malý kluk jsem nepravdivě odpověděl svému dědečkovi, který moji lež vzápětí odhalil. Dva dny se mnou pak nemluvil a já se opravdu styděl.

11. S jakou hračkou jste si v dětství nejraději hrál?

Nejraději jsem si hrál s autodráhou.

12. Uvědomujete si nějakou vlastnost, kterou vaše děti zdědily po vás?

Mají rády soutěže, míčové hry.

Linda Koshi a Terezie Novotná, 8.A

Foto: p.Fukan

ROZHOVORY S GEKONČÍKY

Hadi, se kterými jsme vás seznámili už v jednom z minulých čísel Školní revue, nejsou v našem zvířecím koutku sami. Jejich sousedy jsou gekončiči Romeo a Julie, ty jsme se vám rozhodli představit nyní.

Gekončik skvrnitý je díky své nenáročnosti a mnoha barevným formám jedním z nejčastěji chovaných obyvatel terárií. Dožívá se až 20 let a dorůstá velikosti kolem 20 – 30 cm. Na končetinách má 5 prstů s drápkou. Klasicky zbarvený gekončik je hnědo-žlutý s tečkami nebo skvrnami.

Gekončiči vyžadují živou potravu, např. cvrčky, šváby, sarančata, moučné červy a podobný hmyz.

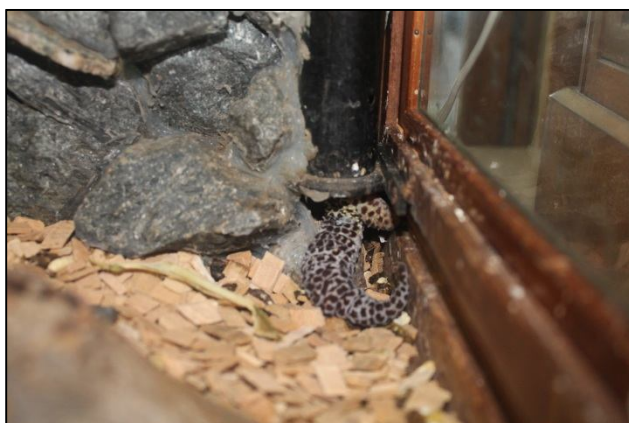
Jakub Chmel VII.A,

Podle: www.wikipedia.cz

Romeo

Julie

ROZHOVOR S ROMEEM

Jak se ti líbí terárium?

Líbí, je prostorné a hlavně je mám celé pro sebe.

Máš nějaké zvláštní přání?

Ano, paní učitelka Benešová je jako moje matka, pěkně se o mě stará a já jsem jí za to vděčný, ale chtěl bych jednou poznat své pravé rodiče.

Plánuješ nějaký útěk jako třeba Žofka nebo Harry?

Ne, neplánuji. Já jsem s péčí žáků spokojen a mám k nim kladný vztah.

Jak ti chutnají červi?

Moc, jsou delikátní. Nevím, proč jsou lidé tak vybíraví a nejedí je, to je strašné. Takový červ je přece výživný a hlavně zdravý.

Byl jsi už zamilovaný?

Je mi už 5 let, ale myslím, že na vážný vztah se musím nejdříve psychicky připravit. (Myslím, že víte, co tím myslím ... ty ženy...)

ROZHOVOR S JULIÍ

Jak se ti líbí na střelické škole?

Ále jo, je to v cajku.

Líbí se ti Romeo?

Ne, on je úplně vymakované. Ekluje se mně. To já sem kdysi znala jednoho, to byl jiné konópek.

Jak ti chutnají červi?

No, žádné zázrak to není, ale s tem už asi nic neudělám. Jo takové nějaké prasečí ovar, to je pochotka. Měli byste vzít vzorek.

Byla jsi už zamilovaná?

Já a zabóchnutá? V bódě je plno krásných konópků, co kolem mě furt štatlujó, to só teda výstavní štykly. Nechcu se camrat, ale gómám, že sem betálné koc.

Myslíš, že se o tebe žáci starají dobře?

Nekdy je s nima čurina. Debrecinky se celkem starajó, no aji konópci.

Barbora Chmelová, 7.A

Foto: Vlasta Sokolová

Slovníček brněnského hantecu:

v cajku – v pořádku

gómám – myslím

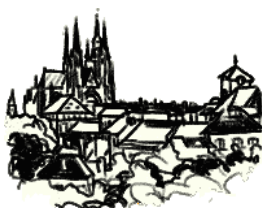
štykl – kousek

vymakované – hloupý

camrat – chlubit se

eklovat – nelíbit

betálné koc – pěkná dívka

konópek – chlapec

čurina – legrace

ovar – ucho

debrecínka – děvče

vzít vzorek – ochutnat

bóda – škola

štatlovat – chodit

zabóchnutá – zamilovaná

VYZKOUŠELI JSME NAŠE DEVÁŤÁKY

Hurá, hurá, máme za sebou přijímací řízení! Jsme přijati a čekají nás báječné roky. Sice nám bude smutno po spolužácích, ale budeme mít nové... To se možná honilo koncem roku v hlavách deváťáků. Mnozí z nich se pyšnili tím, že úspěšně složili přijímací zkoušky.

A tak jsme jim jako chytrým hlavám položili pár otázek, na které by podle nás měli po absolvování základní školy mít odpovědi v malíčku. Počet dotazovaných se pohyboval od 11 do 15, podle toho, jak byli ochotni odpovídat. Správné odpovědi a jejich počet jsou vždy uvedeny (nebo vyplývají ze zadání) a kromě toho uvádíme i ostatní odpovědi.

1 .Jaký je správný 7. pád spojení „všechny vši“?

Všema všema
Vše vešemi

Vše vše vši

Všemi vši

Všema všemu

Správná odpověď: všemi vešmi

2. Kde napíšeš velké písmeno v sousloví Červená karkulka?

Červená Karkulka

Červená karkulka-2x

Já nevím

4. Jaké je největší celé záporné číslo?

-1 -5x

-0,0001

-0

-900 000

Správná odpověď: -1

3. Jaké „i“ napíšeš ve slovech tácy, gejši?

Táci

Gejšy

Gejši - 5x

Tácy - 5x

5. Co se stalo roku 1492?

Objevení Ameriky – 1x

Někdo zemřel???

Nebyla to Amerika???

Nevím

Jo, něco se stalo

Nějaká věc???

Správná odpověď: objevení Ameriky

6. Kolik noh má pavouk?

osm – 11x

šest

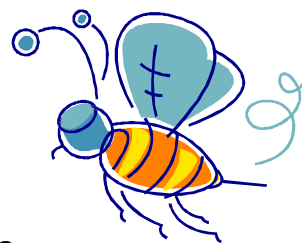
Správná odpověď: osm

Jakub Vašulín, 7.A

Obrázky: Lenka Prokešová, Markéta Jašová a Kamila Antošová, 6.B

VÍTE, ŽE...

- V Americké občanské válce byli používáni draci k doručování dopisů a novin.
- Turisté navštěvující Island by měli vědět, že dávání spropitného v restauraci je považováno za urážku.
- Izrael nabídl Albertu Einsteinovi v roce 1952 prezidentství, on ale odmítl.
- Nula je jediné číslo, které nemůže být vyjádřeno římskými číslovkami.
- Mona Lisa nemá obočí. V době renesance bylo v módě je holit.
- Kvůli rychlosti, kterou Země obíhá kolem Slunce, je nemožné, aby zatmění Slunce trvalo víc jak 7 minut a 58 vteřin.
- Aby vyprodukovaly půl kila medu, včely musí sesbírat nektar z více jak dvou milionů květů.
- Noc na 20. ledna je „Večer svaté Agnes“ a je považována za čas, kdy mladá žena sní o svém budoucím manželovi.
- Google je ve skutečnosti název čísla s milionem nul.
- Sklo se rozloží za milion let, což znamená, že se nikdy nespotřebuje a může být nekonečněkrát recyklováno.
- Zlato je jediný kov, který nekoroduje, i kdyby bylo zakopáno v zemi tisíc let.
- Jazyk je jediný sval tvého těla, který je upevněn pouze na jednom konci.
- Pokud začneš mít trochu žízeň, potřebuješ se napít. Když je lidské tělo už dehydrováno, mechanismus žízně se vypne.
- Každým rokem 2 000 000 kuřáků buď přestane kouřit, nebo zemře na nemoci vyvolané tabákem.

Jakub Chmel VII.A

<file007.mylivepage.com/chunk7/5059899/.../Kdo%20to%20vi.doc>

Obrázky: Microsoft Word, Klipart

VRAŽEDNÉ NÁSTRAHY MÉHO VYSAVAČE ANEB KDYŽ JSOU I SPOTŘEBIČE PROTI VÁM

První den, když jsem dostala vysavač, tak vypadal naprosto nevinně. Byl zabalený do veliké krabice a zářivá písmena se na mě usmívala slovy: „Domácí spotřebič.“ Kéž bych už tehdy věděla, jaký to ďábelský nástroj se uvnitř ukrývá.

Když jsem ráčila balík rozbalit, vyvalila se na mě jakási chobotovitá příšera s krabicí na konci a roura s násadou. Byl to nástroj pekla, mírně nazývaný vysavačem. Abych svou přítelkyni neurazila, usmála jsem se úsměvem vhodným do reklamy a nadšeně jsem pravila: „Ten jsem si vždycky přála!“ Ale nikdy v životě jsem ještě nevysávala, proto pro mě bylo vysávání tajemstvím.

Jednoho prokletého dne jsem se jala tento vražedný nástroj poprvé vyzkoušet.

Uchopila jsem do ruky podivný papír s instrukcemi. Nebyla jsem schopna jej přečíst. Zkoušela jsem ho i obrátit vzhůru nohama, než mi došlo,

že čtu návod ve francouzštině. Našla jsem si tedy pro mě přijatelný – to jest český – text a dala jsem se do luštění. Brzy jsem se dozvěděla, jak onen „spotřebič“ složit dohromady. Alespoň jsem si to tedy myslela.

Popadla jsem jednu část nástroje nazývanou hadice, spojila ho s trubicí a přeměřila si další podivnou část, vlastní vysavač, který v sobě měl díru. Zkusila jsem do něj trubicí narvat, a hádejte co – trubka byla moc úzká, neseděla, viklala se. A brzy jsem byla zcela bezvýhodně zamotaná do protivné hadice. Vinula se mi kolem nohy i kolem pasu a já přemýšlela nad tím, jak jen může být tak dlouhá.

Byla jsem nucena najít opět instrukce, kde jsem se dozvěděla, že jsem do vysavače cpala špatný konec. V duchu jsem proklínala přítelkyni za to, že mi dala zrovna vysavač. Mně plně postačovalo moje nádherné koště, které jsem pojmenovala Pepa. Pepa alespoň neměl hrozivě dlouhou hadici jako tento nástroj zkázy.

Když jsem se z hadice po dlouhé době konečně vymotala, jala jsem se podniknout druhý útok. Vysavač versus já zatím – 1:0.

S bojovým pokřikem jsem se střemhlav vrhla na vysavač. Pokusila jsem se do té díry zasunout hadici, ale nějak mi to nešlo. Jako rozlícená saň jsem koncem hadice vzteky praštila o stůl a ustoupila jsem o krok dozadu.

Přísahala bych, že to bylo nachystané - za mnou na zemi byla nevinně natažená trubice. A jak už to tak bývá, když chodíte pozadu, milá roura mi podrazila nohy. Odporučela jsem se k zemi a spadla jsem krásně naznak. Vysavač versus já – 2:0.

Když jsem se zvedla ze země, zuřivě jsem shlédla na ten ďáblův výtvar. Měla jsem pocit, že se mi ta červenobílá obluda směje. Však já ji dostanu! Křečovitě jsem sevřela správný konec hadice a s bojovně vysunutou bradou jsem se ostražitým krokem přiblížila k tomu ďáblůvi na kolečkách. S vítězným výrazem ve tváři se mi ji tam podařilo zasunout. Vysavač versus já – 2:1. Zatím.

Když jsem se připravovala k druhému kroku, cítila jsem se jako olympionik, který se chystá překonat sám sebe. Ostražitě jsem se přiblížila k vysavači, jako by to bylo životu nebezpečné zvíře. Nevinně tam ležel, jako by se nechumelilo. Teď jsem ho potřebovala zapojit do zásuvky.

Přikrčila jsem se a prohlédla si ho zblízka. A opravdu - zezadu z něho koukal jakýsi kabel. Opatrně jsem ho

povytáhla a upřímně jsem byla překvapená, že se mi nic nestalo. Chyták asi bude jinde. A taky že byl.

Sotva jsem kabel prudce vytáhla až nadoraz, dal se vysavač do pohybu směrem ke mně a zcela neomylně potkal pátý kloub mé dolní končetiny. Přeloženo – ten *** mi přejel přes palec. Vysavač versus já – 3:1.

Ty nadávky, které jsem tehdy vypustila z úst, tady radši citovat nebudu. Po dlouhém klení (trvalo asi pět minut), jsem zlostně vrazila konec kabelu do zásuvky. Vysavač versus já - 3:2.

Prokřúpala jsem si klouby na ruce a opět zvedla ten prokletý papír s instrukcemi. Dalším herkulovským úkolem bylo vysavač zapnout. To bylo až znepokojivě lehké. Přímo na vrchu té zrůdy byly dva knoflíky. Jeden byl na automatické smotávání kabelu a druhý byl na zapnutí vysavače. Když jsem ho zmáčkla, zapnul se téměř okamžitě.

Vítězně jsem se usmála a zvedla hadici. Vyrovnané skóre 3:3 zůstalo bohužel žalostně krátkou dobu. Ihned potom, co jsem zkusila jeden lehký tah po podlaze, se trubice odpojila od hadice, a jelikož jsem ji nedržela, jakoby zpomaleně a elegantně se mi snesla na nohu. Zavřískla jsem, upustila hadici a skákala po jedné noze, přičemž jsem si tu druhou držela ve vzduchu. Vysavač versus já – 4:3.

Tohle znamená válku. Jednoho dne, nevím kde ani za jak dlouho se mi jednou podaří vysát bez jakéhokoliv zranění či nepříjemností. To jsem si svatě přísahala. Se skřípěním zubů jsem trubici upevnila zpět a jala se dál vysávat.

Asi jsem vám neříkala, že vzadu má vysavač něco ve stylu výfuku. No, a jak jsem tak měla na stole krásně položený šek, stalo se (přisahám vám, že to bylo od toho netvora schválně), že jej proud vzduchu vytvářený vysavačem zvedl a s lehkostí lístku ve větru spadl na zem. Zoufale jsem zakřičela: „NE!“ a skočila po něm šipku. Bylo pozdě, ta potvora ho vcucla. Vysavač versus já - 5:3.

Skočila jsem na ten vražedný spotřebič a okamžitě ho vypnula. Zuřivě jsem ho otevřela a vyndala sáček na prach. Bylo v něm už dost prachu, i přesto jsem do malého otvoru strčila dva prsty a nešťastně jsem pátrala po tom nebohém papírku, který by mi vynesl několik set korun.

V návalu hněvu, který mi zastínil oči, jsem celý balíček roztrhla. Všechen ten nepořádek, který jsem do té doby stačila zpacifikovat, se vyvalil ven a potom jako sníh pomalu klesal na zem, kde se usazoval. Vítězně jsem vytáhla šek. Byl roztržený. Vyskočila jsem na nohy a nakopla vysavač, až odletěl o pár metrů dál. Jaj, nebyl to dobrý nápad. Můj dříve přejetý palec byl teď i nakopnutý. Vysavač versus já – 6:3.

Dalších pět minut jsem se věnovala nadáváním, potom jsem se rozhodla vysavač uklidit. I tehdy si na mě přichystal past. Jakmile jsem hadici

s hubicí odpojila, schovala je do kumbálu, vytáhla jsem kabel ze zásuvky a zmáčkla jsem tlačítko automatického namotávání. Chyba. Než jsem stačila mrknout, celý kabel letěl rychlostí větru zpátky do vysavače. Jak jistě víte, na konci kabelu je taková ta zástrčka. Ten nástroj pekel si to namířil přesně na moje lýtko a neminul. Vysavač versus já 7:3.

Zase nastala chvíle, kdy jsem lítala po pokoji a říkala do prkýnka (slušně řečeno). Potom jsem s velkou vervou hodila vysavač do kumbálu. Pohlédla jsem na svůj pokoj. Byl tam asi dvakrát tak větší nepořádek než na začátku mého vysávání. A tak jsem se začala ohlížet po starém dobrém Pepovi.

Vysavač fungoval opravdu znamenitě – vysál mi veškerou energii. Všude se válel prach a já byla celá rozlámaná. Slibovala jsem si, že už nikdy tu ohavnou věc nevezmu do ruky, protože je navýsost zákeřná, a možná i vražedná. Ani ne o týden později jsem ji však měla v ruce opět.

Kristýna Dostálová, 7.A
Obrázky: Microsoft Word, Klipart

JAK ZKALIL ŽANEK HUSA V PAKOSTNICI

HANTEC: Vyhópně ráno borec z betle, hodí čučku z vokna, zgómne, že zoncna rumpluje, tak hlásí: „Hakl krén.“

Vošolne si šlupky, sbalí dečmen pod klepeto a šmrncne se štatlem. Pak pila na šmirgl a vaří si to přes Oltec na Rivec lapat bronz.

Jak se tak zoncni, zgómne betelnýho šnicla na dečmenu. Čučka na to, je to negrilový, bez kódrů a chce to uvařit nějaký ty Voděrady.

Tak do ní začne vrkat: „Ty kóc, co tady vaříš, á maturitní válka... Ty negómeš, jak zkalil Žanek Husa v Pakostnici?“

„To máš tak: To byl nějaké Žanek Husa a ten vařil správný války, a ty věšky jazoviti na něho nastópili a poslali mu glét: «Žany, přijed' k mlénu do Pakostnice.»»

Žanek měl dva správný kámoše, Žanka Rohatýho z Dubnice a Žanka Želivskýho, a ti mu hlásili: «Žany, bacha, je to fligna, vyložená podělávka, blbče, když jim to hópneš, tak tam zagrebnuješ do snu.»»

PŘEKLAD: Vstane ráno chlap z postele, podívá se z okna, vidí, že slunce pálí, a tak říká: „Nedá se dělat.“

Obuje si boty, sbalí deku pod ruku a projde přes město. Pak rychle na tramvaj a jede přes Staré Brno na Riviéru se opalovat.

Jak se tak opaluje, vidí na dece pěknou dívku. Všimne si, že není vdaná, nemá snubní prsten. Mohli by se spolu jít vykoupat.

Tak s ní začne laškovat: „Ty, holka, co se tady učíš? Á, maturitní zkouška... Že nevíš, jak zahynul Jan Hus v Kostnici?“

„To máš tak: Byl nějaký Jan Hus, který kázal správné věci, a policisté jezuité si na něho došlápli a poslali mu úřední listinu: «Jane, přijed' k soudu do Kostnice.»»

Jan měl dva dobré kamarády, Jana Roháče z Dubé a Jana Želivského, a ti mu řekli: «Jane, pozor, je to lest, vyložený podraz, když jim na to skočíš, tak tam zemřeš.»»

ZÁBAVA

Žany byl borec, žádný fedry: «Mám glét, je to O.K. » Sbalil pinkl a pila na stopa.»

V Pakostnici hnedka na něho nastopil koncil: «Žany, ty seš nabitě kó, to my gómem, ale ty tam jedeš křivý války a to je levandula. Vodvolé to a je to ve zlatě.»

Žanek: «Já nejedu žádné tunel a nic nevodvolám.»

«Žany, klofneš vod nás love, my radovanec, ty radovanec a je to v pikách.»

Žany zas: «Já su zlaté a nic nevodvolám.»

Voni na to: «Ty seš krén a křivé!» A on zas, že je rovné a v goldně.

Tak mu mázli železa na perutě a šópli ho do kameňa, tam ho klendra štengrovala, kelcny se mu furt lágrovaly, chálka levá, škopek z toho paf, akorát samé tvrdé giňál, samé vasr, vo válcách žádné hantec.

Von sice vařil na bachmana: «Ty, kemo, buď tak benevolentní a vysaď mi válec.» Ale von mu místo válca vysadil mixnu.

Pak ho vytlačil z kameňa, mázli mu potupný micnu na dóznu, šópli ho na roští, hodili blesk a to víš, Žanek zfajroval dřív, než bys dva škopky vypařil.

Tak teď gómeš, koňo?“

Jan byl hrdina, neměl strach: «Mám úřední listinu, je to v pohodě.» Sbalil si zavazadlo a šel.

V Kostnici se hned do něho pustil koncil: «Jane, ty jsi chytrý, to my víme, ale ty tam chystáš podraz a to je špatně. Odvolej to a všechno bude v pořádku.»

Jan: «Já nedělám žádné podrazy, nic neodvolám.»

«Jane, dáme ti peníze, my budeme spokojení, ty budeš spokojený, je to v pohodě.»

Jan: «Já mám pravdu a nic neodvolám.»

Oni na to: «Ty jsi špatný! » A on zas, že je dobrý a peníze nepotřebuje.

Tak mu nasadili pouta na ruce a uvrhli ho do vězení, tam ho trápila zima, zuby se mu pořád kazily, dostával špatné jídlo, pivo žádné, akorát tvrdý chléb a pouhá voda. O cigaretách ani nemluvě.

Sice přemlouval strážného. «Ty, kamaráde, smiluj se a dej mi cigaretu.» Ale on mu místo cigarety jednu vrazil.

Pak ho vyvedl z vězení, nasadili mu potupnou čepici na hlavu a připoutali ho na hranici, zapálili oheň a to víš, Jan shořel dřív, než bys dvě piva vypil.

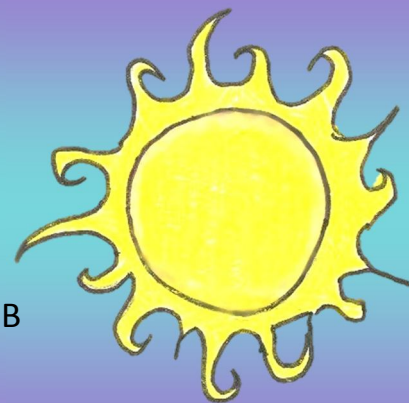
Teď už to víš, holka?“

Jakub Chmel, 7.A, Tomáš Svoboda, 8.B

Zdroj: <http://www.hantec.cz>

Obrázky: Microsoft Word, Klipart

REDAKCE

Slovo na úvod – Mgr. Vlasta Sokolová, Patrik Litschmann, 7.A

Výlet na Kamenný vrch – Lenka Prokešová a Markéta Jašová, 6.B

Velikonoční výstava – Kamila Antošová a Sára Holešovská, 6.B

8.A v Technickém muzeu – Linda Koshi a Terezie Novotná, 8.A

Výlet do Prahy – Patrik Litschmann, 7.A

Přírodovědný seminář v Josefovském údolí – Terezie Novotná, 8.A

Dětský den s hasiči a SRPZŠ – Jakub Vašulín, 7.A

Projektový den voda – Markéta Jašová a Sára Holešovská, 6.B

Střelický víceboj – Kamila Antošová a Lenka Prokešová, 6.B

8. A v Jeseníkách – Mgr. Vlasta Sokolová, žáci 8.A

Šesté třídy v Adršpachu – Markéta Jašová a Sára Holešovská, 6.B

Školní jídelna podruhé – Tomáš Svoboda, 8.B

Jak se stát autorem bestselleru – Kristýna Dostálová, 7.A

Jak se fotí komiks – Eliška Benešová, 7.A

Rozhovor s panem učitelem Holešovským – Linda Koshi a Terezie Novotná, 8.A

Rozhovory s gekončíky – Jakub chmel a Barbora Chmelová, 7.A

Vyzkoušeli jsme naše deváťáky – Jakub Vašulín, 7.A

Víte, že – Jakub Chmel, 7.A

Vražedné nástrahy mého vysavače – Kristýna Dostálová, 7.A

Jak zkalil Žanek Husa v Pakostnici – Jakub Chmel, 7.A, Tomáš Svoboda, 8.B

Obálka – Eliška Benešová, 7.A, Mgr. Vlasta Sokolová

Ilustrace na obálce:

Barbora Chmelová, 7.A,

Sára Holešovská, 6.B,

Kamila Antošová, 6.B,

Lenka Prokešová, 6.B,

BONUS: DIVADLO V HODINÁCH

Literární výchova, 7.A

Literární výchova, 8.A

